

знаели съ колко мъчно ти има да се бори редакторът-издател, могли да прочетатъ въ горнята бълбжка не само сжщинскитѣ причини за бавежтъ, но и близката кончина на «Будилника». Да имашъ добро желание и да нѣмашъ физическата възможность да го изпълнишъ, сж двѣ нѣща различни по съдържание и по значение. Липса на физическа възможность осуетява най-идеалнитѣ намѣрения. Тази е причината — единствена! — да удари въ камъкъ и желанието на българския поетъ да продължи едно толкова полезно издание. Никаква друга причина нѣма! Но малцина разбирали и то само най-близкитѣ до поета, които сподѣляли неговата горчива участъ. Съ третия брой «Будилникътъ» умира, безъ надежда нѣкога да възкрѣсне, а отъ четиритѣ страни на влашко и багдатско непосвѣтенитѣ бомбардирани редакторътъ, че имъ изялъ паритѣ, че имъ съсипалъ състоянието. Види се, по-голъмичкитѣ скжперници да сж се оплакли чакъ у честната редакция на в. „Независимостъ“, та затова су-редакторътъ и коректоръ на тая послѣдняята — Ботйовъ, се вижда принуденъ да излѣзе въ брой 42. (Независимостъ, г. III. отъ 7. юли 1873.) съ слѣднето „Книжовно извѣстие“:

„Мнозина ни питатъ, защо е прѣстаналъ Будилникътъ. Какво да имъ отговаря човѣкъ? Будилникътъ е прѣстаналъ за това, защото печатницата иска пари. Разбрахте ли сега? Съ една дума, Будилникътъ е прѣстаналъ по тая сжща причина, по която сж прѣстанали до сега всички български вѣстници, по която ще да прѣстане послѣ малко врѣме и Независимостъ и по която ще да прѣставатъ и множество наши подобни издания. Редакцията на тоя вѣстникъ не е получила отъ никого ни прѣбиена пара. На нашата българска публика не трѣбватъ вѣстници. Дайте ни парички. Ние съвѣтваме бждащитѣ български редактори да отварятъ ахчийници и да варятъ шкембе-чорбасъ“.